

Sygn. akt VII U 2720/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan – Karasińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 stycznia 2020 r. w Warszawie

sprawy H. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania H. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 30 kwietnia 2019 r. znak: (...)

1. oddala odwołanie;
2. odstępuje od obciążania odwołującej H. Z. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego.

UZASADNIENIE

H. Z. w dniu 22 maja 2019 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 30 kwietnia 2019 r., znak: (...). Ubezpieczona wniosła o wypłatę emerytury w obecnej wysokości od jej przyznania wraz z należnymi odsetkami (odwołanie z dnia 22 maja 2019 r., k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Organ rentowy uzasadniając swe stanowisko wskazał, że zaskarżoną decyzją przyznał odwołującej prawo do emerytury zgodnie z art. 24 ustawy emerytalnej od dnia zgłoszenia wniosku tj. od 1 marca 2019 r. uwzględniając przy jej obliczaniu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., bez pomniejszania jej o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych. (odpowiedź na odwołanie z dnia 31 maja 2019 r., k. 4 a.s.).

Na rozprawie w dniu 9 stycznia 2020 r. ubezpieczona doprecyzowała, że wniosła o przyznanie emerytury z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., od samego początku, a nie od daty złożenia wniosku wraz z ustawowymi odsetkami (protokół z rozprawy z dnia 9 stycznia 2020 r., k. 19 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. Z., urodzona w dniu (...) na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 7 sierpnia 2008 r., znak: (...), uzyskała prawo do emerytury wcześniejszej, po ukończeniu 55 roku życia, od dnia ustania zatrudnienia, tj. od 18 lipca 2008 r. Świadczenie to było waloryzowane i przeliczane (decyzja z dnia 7 sierpnia 2008 r., k. 105 tom I a.e., decyzja z dnia 10 marca 2009 r., 111 tom I a.e., decyzja z dnia 16 marca 2009 r., k. 134 tom I a.e., decyzja z dnia 15 marca 2010 r., k. 148 tom I a.e., decyzja z dnia 23 lutego 2011 r., k. 166 tom I a.e., decyzja z dnia 5 kwietnia 2011 r., k. 181 tom I a.e., decyzja z dnia 26 marca 2012 r., k. 221 tom I a.e., decyzja z dnia 26 lutego 2013 r., k. 239 tom I a.e., decyzja z dnia 28 lutego 2014 r., k. 271 tom I a.e., decyzja z dnia 25 lutego 2015 r., k. 279 tom I a.e., decyzja z dnia 3 marca 2016 r., k. 291 tom I a.e., decyzja z dnia 21 lutego 2017 r., k. 301 tom I a.e., decyzja z dnia 5 marca 2018 r., k. 309 tom I a.e., decyzja z dnia 22 lutego 2019 r., k. 317 tom I a.e.).

H. Z. pobierała wcześniejszą emeryturę przyznaną jej decyzją z dnia 7 sierpnia 2008 r., znak: (...), która następnie była przeliczana oraz waloryzowana. Ubezpieczona nie składała wniosku o przyznanie emerytury powszechnej w związku z osiągnięciem 60 – tego roku życia. Dopiero po wydaniu wyroku przez Trybunał Konstytucyjny odwołująca złożyła w dniu 29 marca 2019 r. wniosek o emeryturę powszechną.

Pismem z dnia 14 marca 2019 r. H. Z. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. Z kolei w dniu 29 marca 2019 r. odwołująca złożyła w ZUS wniosek o emeryturę. Po jego rozpoznaniu organ rentowy decyzją z dnia 30 kwietnia 2019 r., znak: (...), przyznał prawo do emerytury powszechnej od 1 marca 2019 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Podstawa wymiaru emerytury, obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 3 552,28 zł. Przy obliczeniu wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., czyli obliczył emeryturę powszechną bez pomniejszania o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych (pismo z dnia 14 marca 2019 r., k. 8 tom III a.e., wniosek o emeryturę, k. 1-7 tom III a.e., decyzja z dnia 30 kwietnia 2019 r., k. 9 tom III a.e.).

Powyższy stan faktyczny, który nie był sporny między stronami, Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, których wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie H. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 kwietnia 2019 r., znak: (...) podlegało oddaleniu.

Na wstępie rozważań należy przypomnieć, że spór w przedmiotowej sprawie powstał w związku z tym, że Trybunał Konstytucyjny w dniu 6 marca 2019r. wydał wyrok w sprawie o sygn. P 20/16, w którym orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r., w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...)r., które przed dniem 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy.

Konsekwencją każdego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, wynikająca z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, jest to, że takie orzeczenie stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Ustawa z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2020r., poz. 53), zwana dalej ustawą emerytalną, nie zawiera odpowiedniej regulacji określającej wprost zasady i tryb postępowania w omawianym przypadku. Jednak orzeczenie, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji, stanowi samodzielną i szczególną podstawę wznowienia postępowania wymienioną *expressis verbis* w przepisach regulujących postępowanie zarówno sądowe (art. 4011 k.p.c. i art. 540 § 2 k.p.k.), jak i administracyjne (art. 145a k.p.a.). W myśl art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w postępowaniu

w sprawach o świadczenia określone w niej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Za przepis, na podstawie którego może dojść do wzruszenia decyzji organu rentowego wydanej w oparciu o akt normatywny uznany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego za niezgodny z Konstytucją, należy zatem uznać art. 145a k.p.a., zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja (§ 1). We wskazanej sytuacji skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

W rozpatrywanym przypadku wobec faktu, że w dniu 6 marca 2019r. Trybunał Konstytucyjny wydał orzeczenie w sprawie o sygn. P 20/16, a ubezpieczona w terminie, o jakim była mowa, wystąpiła z wnioskiem o przyznanie i przeliczenie emerytury powszechnej w zw. z powyższym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, organ rentowy wydał skarżoną decyzję z dnia 30 kwietnia 2019 r.

Analizując wskazane zagadnienie nie można zapominać, że organ administracji, wydając decyzję co do meritum sprawy, rozpoznaje sprawę na nowo. Oznacza to również konieczność uwzględnienia skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego niekonstytucyjność przepisu, na podstawie którego ma być wydana decyzja, także wówczas, gdy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie było przesłanką wznowienia postępowania (wyrok NSA z 1 lipca 2011r., II OSK 470/11, LEX nr 1083653). Konieczność respektowania skutków orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego wynika z faktu posiadania przez te orzeczenia powszechnie obowiązującej mocy (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP). W przedmiotowej sprawie, zdaniem Sądu, istotne było również to, czy orzeczenie TK wywołuje skutki prawne z mocą wsteczną (*ex tunc*), czy też działa wyłącznie na przyszłość (*ex nunc*). Trzeba na wstępie wyjaśnić, że jak podkreśla się w judykaturze - ogłoszenie wyroku Trybunału Konstytucyjnego we właściwym organie publikacyjnym jest równoznaczne z utratą mocy obowiązującej zakwestionowanego aktu normatywnego lub jego przepisu (przepisów) wyłącznie w zakresie określonym w sentencji tego wyroku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2006r., sygn. akt: I PK 116/05). Wejście orzeczenia Trybunału w życie powoduje co do zasady utratę mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu (lub przepisów) ze skutkiem *ex tunc* (wstecz) - czyli tak, jak gdyby dany przepis nigdy nie obowiązywał. W orzecznictwie sądów administracyjnych stanowisko takie wyraził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 lutego 2008r. (II OSK (...)), stwierdzając, że przepis uznany przez TK za niekonstytucyjny ma taki charakter od samego początku, tj. od dnia jego wejścia w życie. Ku temu pogładowi skłania się również Sąd Najwyższy, który m.in. w wyroku z dnia 20 maja 2009r. (I CSK 379/08) podkreślił, że stwierdzona przez Trybunał Konstytucyjny niezgodność z Konstytucją nie istnieje wyłącznie w chwili orzekania przez Trybunał, lecz występuje również wcześniej. Pozwala to przyjąć, że co do zasady, orzeczenia Trybunału mają moc wsteczną, a przyjęcie skuteczności *ex nunc* naruszałoby spójność systemową konstytucji i byłoby trudne do pogodzenia z art. 77 Konstytucji (prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej).

W orzecznictwie panuje zatem pogląd o retroaktywnym skutku orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego derogujących konkretne przepisy jako niezgodne z Konstytucją RP, który należy rozumieć w ten sposób, że uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją przepis prawa nie może być stosowany przez sądy i inne organy w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000r., III ZP 27/00, oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2001r., II UKN 542/00, z dnia 12 czerwca 2002r., II UKN 419/01, z dnia 27 września 2002r., II UKN 581/01, z dnia 18 grudnia 2002r., I PKN 668/01, z dnia 24 stycznia 2006r., I PK 116/05). Od tej zasady istnieją wyjątki między innymi określone w art. 190 ust. 3 Konstytucji RP. Stosownie do tego przepisu orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tym samym dniem następuje utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego, którego dotyczyło orzeczenie Trybunału. Jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny - dwunastu miesięcy. Tak więc przepis art. 190 ust. 3 ustawy zasadniczej przewiduje możliwość odroczenia przez Trybunał Konstytucyjny daty utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego uznanego za niekonstytucyjny. Innym wyjątkiem od zasady wstecznej mocy obowiązującej orzeczeń Trybunału jest sytuacja, w

której skuteczność wyroku Trybunału Konstytucyjnego *ex tunc* naruszałaby zasadę ochrony praw słusznie nabytych (art. 2 Konstytucji RP). W takim przypadku należy przyjąć, że wyrok Trybunału nie działa *ex tunc* w zakresie, w jakim naruszałoby to wspomnianą wyżej zasadę konstytucyjną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011r., sygn. akt: II CSK 335/10). W niniejszej sprawie jednak Trybunał Konstytucyjny nie odroczył daty utraty mocy obowiązującej art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej. Zatem należy stwierdzić, że z dniem ogłoszenia wyroku przepis ten przestał istnieć w obowiązującym stanie prawnym.

Warto dodać, że podobne skutki działające *ex tunc* wywołuje wznowienie postępowania administracyjnego po wydaniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego, na mocy którego został uznany za niezgodny Konstytucją RP akt normatywny będący uprzednio podstawą wydania decyzji przez organ administracji publicznej, w tym organ rentowy. Wznovione postępowanie administracyjne zamyka wydanie jednej z decyzji wymienionych w przepisie art. 151 k.p.a. Jak wskazuje się w piśmiennictwie, nowa decyzja organu rentowego powinna uchylać wszelkie skutki aktu wydanego na podstawie wadliwie skonstruowanej normy, w tym poprzednio wydane decyzje. Zadaniem organu rentowego w takiej sytuacji jest zatem ponowne zbadanie sprawy w oparciu o stan prawny istniejący po wydaniu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny. Swą decyzją organ rentowy powinien objąć okres po wydaniu decyzji wadliwej, co prowadzi do wniosku, że decyzja wydana na podstawie art. 151 k.p.a. kształtuje prawo ubezpieczonego wstecz, sięgając do okresu obowiązywania decyzji uchylonej. Innymi słowy, wzruszalność prawomocnych i negatywnych decyzji rentowych w trybie przewidzianym przez art. 145a § 1 k.p.a. powinna zapewnić zainteresowanym odzyskanie pełni praw do świadczeń od momentu ich pozbawienia lub ograniczenia (por. Jacek Chmiel, Paweł Zaborniak „Wznovienie postępowania w sprawie emerytalno-rentowej po wyroku Trybunału Konstytucyjnego”, Służba Pracownicza z 2013r. Nr 1, str. 25-27).

W rozpatrywanym przypadku skuteczność *ex tunc* wskazanego wyżej orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie narusza zasady ochrony praw nabytych ubezpieczonej jak i pozostałych kobiet urodzonych w (...)r., a wręcz pozwala na chronienie tych praw, bo prowadzi do reaktywacji przyznania prawa do wypłacenia emerytury w wysokości, w jakiej ubezpieczona powinna ją otrzymywać w sytuacji, gdyby nigdy nie istniał art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej. Ponadto z sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie wynika, aby przedmiotowe orzeczenie miało działać jedynie na przyszłość.

Sąd Okręgowy zważył, że H. Z. pobierała wcześniejszą emeryturę przyznaną jej decyzją z dnia 7 sierpnia 2008 r., znak: (...), która następnie była przeliczana oraz waloryzowana. Ubezpieczona nie składała wniosku o przyznanie emerytury powszechnej w związku z osiągnięciem 60 – tego roku życia. Dopiero po wydaniu wyroku przez Trybunał Konstytucyjny odwołująca złożyła w dniu 29 marca 2019 r. wniosek o emeryturę powszechną.

Organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 30 kwietnia 2019 r., znak: (...)przyznał H. Z. prawo do emerytury powszechnej od dnia 1 marca 2019 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Podstawa wymiaru emerytury, obliczona został zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 3 552,28 zł. Ponadto organ rentowy uwzględnił wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., czyli obliczył emeryturę powszechną bez pomniejszania o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 świadczenie wypłaca się od dnia powstania prawa do niego, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, uzależniając początkową datę wypłaty świadczenia od daty złożenia wniosku o świadczenie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012r., II UK 146/11).

Sąd Okręgowy zważył, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. prawidłowo ustalił datę przyznania świadczenia od 1 marca 2019 r., gdyż ubezpieczona złożyła przedmiotowy wniosek o emeryturę powszechną w dniu 29 marca 2019r. Sąd ponadto miał na uwadze, że ubezpieczona nie składała wcześniej wniosku o przyznanie świadczenia w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy w pkt 1 sentencji wyroku orzekł o oddaleniu odwołania, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Rozstrzygając o kosztach Sąd miał na względzie, że niniejsza sprawa – której przedmiotem była wysokość emerytury ubezpieczonej – która należy do kategorii spraw o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego, tym samym koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika organu rentowego powinny zostać ustalone według stawek minimalnych, w tym przypadku 180,00 zł. Zgodnie zaś z § 9 ust. 2 Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265) stawki minimalne w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego wynoszą 180,00 zł. Tym samym rozstrzygając o kosztach z uwzględnieniem reguły odpowiedzialności za wynik procesu określonej w art. 98 § 1 k.p.c. odwołująca, jako strona przegrywająca sprawę, powinna co do zasady uiścić na rzecz organu rentowego kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego stronie przeciwnej.

Z uwagi na zachodzące w niniejszej sprawie okoliczności Sąd zastosował jednak dyspozycję art. 102 k.p.c., który stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten chroni w wypadkach szczególnie uzasadnionych stronę przegrywającą w ten sposób, że sąd uwzględniając całokształt okoliczności sprawy może nie obciążyć jej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu strony wygrywającej w ogóle albo też obowiązek ten ograniczyć do części należnych kosztów.

W orzecznictwie wskazuje się, że przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe. Artykuł 102 k.p.c. znajduje zastosowanie w wypadkach szczególnie uzasadnionych, które nie zostały ustawowo zdefiniowane i są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy. Do okoliczności tych zalicza się m.in. sytuację majątkową i osobistą strony powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współżycia społecznego. Przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. mogą być również brane pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru sprawy. Zastosowanie art. 102 k.p.c. wymaga dokonania oceny ostatecznego wyniku sprawy, jak również podlega dyskrecjonalnej ocenie sędziowskiej. Ustalenie, czy takie szczególne wypadki zachodzą, ustawodawca pozostawił swobodnej ocenie sądu. Ocena ta powinna uwzględniać wszystkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jej podjęcie. Rozstrzygnięcie w tym zakresie może zostać skutecznie zakwestionowane w ramach kontroli instancyjnej jedynie w razie oczywistego naruszenia reguł zastosowania art. 102 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2012 r., sygn. akt V CZ 26/12). W art. 102 k.p.c. ustawodawca odwołuje się do pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych. Takie sformułowanie wprawdzie nie jest klauzulą generalną, jednak opiera się na zwrocie niedookreślonym, który może odsyłać również do argumentów natury aksjologicznej. Regulacja ta znajduje zastosowanie w wyjątkowych sytuacjach, gdy z uwagi na okoliczności konkretnej sprawy, zastosowanie reguł ogólnych Kodeksu postępowania cywilnego dotyczących zwrotu kosztu procesu byłoby nieuzasadnione. Rozstrzygnięcie na podstawie art. 102 k.p.c. ma charakter dyskrecjonalny, kontrola instancyjna w tym zakresie jest ograniczona do sytuacji, gdy zastosowanie wzmiankowanego przepisu nie zostało w ogóle uzasadnione bądź nastąpiło z rażącym naruszeniem reguł przewidzianych w tym przepisie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt III CZ 75/12).

Sąd uznał za zasadne nieobciążanie H. Z. kosztami procesu. W ocenie Sądu zasądzenie na rzecz pełnomocnika organu rentowego kwoty 180,00 zł, w kontekście niezrozumienia przepisów przez odwołującą oraz jej przekonania co do słuszności złożonego odwołania stanowiłoby naruszenie zasad współżycia społecznego. Przedstawione wyżej okoliczności mają charakter szczególny, wyjątkowo uzasadniający odstąpienie od obciążania odwołującego kosztami procesu mimo przegrania przez niego sprawy.

Z uwagi na powyższe Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 102 k.p.c., o czym orzekł jak w pkt 2 wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)